

ความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัว
ตำบลเขวาสินรินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม*
DOMESTIC VIOLENCE RISK AT KHWAO SUBDISTRICT,
MUEANG DISTRICT, MAHASARAKHAM PROVINCE

ชมนาด แพลงมัลย์, นุชนาด มีนาสันติรักษ์, อัจฉรา มีนาสันติรักษ์

Chomamanat Plaengmal, Nuchanard Meenasuntirak, Atchara Meenasantirak

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

Rajabhat Maha Sarakham University

Corresponding Author E-mail: Chommanat2511@Gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1. ศึกษาลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง 2. ศึกษา ระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัว 3. ศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง ลักษณะบุคคลกับสภาพปัญหาที่เป็นความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัว ตำบลเขวาสินรินทร์ อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ใช้การวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จำนวน 105 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการพรรณนาความ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสูงต่ำ และสถิติทดสอบความแตกต่าง ได้แก่ Independent t-test และ One-Way ANOVA

ผลการวิจัยพบว่า 1. ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 90.50 ช่วงอายุ 51-59 ปี ร้อยละ 49.50 ใช้ชีวิตคู่ครั้งแรกช่วงอายุ 20-30 ปี ร้อยละ 59.00 สถานะสมรส ร้อยละ 92.38 ใช้ชีวิต 1 ครั้ง ร้อยละ 92.38 ระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 60.95 ประกอบอาชีพเกษตรกร ร้อยละ 80.00 รายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท ร้อยละ 64.76 ใช้ แอปพลิเคชันไลน์ ร้อยละ 73.33 มีและไม่มีทะเบียนสมรสจำนวนเท่า ๆ กัน 2. ระดับความเสี่ยง ต่อความรุนแรงภาพรวมในครอบครัวมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.90 (0.58) ระดับน้อย 3. ลักษณะส่วนบุคคลมีระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัวที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (P Value < 0.05) ได้แก่ ช่วงอายุกับด้านเศรษฐกิจ ระดับการศึกษาทางด้านสังคมและด้าน เศรษฐกิจ สถานะภาพสมรสกับด้านสังคมและการมีทะเบียนสมรสกับด้านเศรษฐกิจ

คำสำคัญ: ความเสี่ยง; ความรุนแรง; ครอบครัว; มหาสารคาม

Abstract

This research paper was done with the purposes of 1. To study the sample group's personal characteristics, 2. To study the violence risk level in family 3. To study domestic violence risk level comparatively between the differences of people's characteristics and domestic violence situation at Khwao Subdistrict, Mueang District, Mahasarakham Province. This quantitative research used descriptive way with the population of 105 people used structural questionnaire conducted by interviewing and data were analyzed using frequency, percentage. s.d., Independent t-test and One-way Anova.

The research was found that most of the samples were female 90.50 percent, age range 51-59 years, 49.50 percent, first married life, age 20-30 years 59.0 percent, Marital status, 92.38 percent, used a partner once 92.38 percent, Education level was lower than secondary level, 60.95%, Working as agriculturist, 80.00 percent, Earning less than 5,000 baht, 64.76 percent. Using LINE application, 73.33 percent. With and without marriage certificate were at the same number. The domestic violence risk level was low at 1.90 (0.58). The characteristics of people who risked committing domestic violence had (P Value < 0.05) were age range and economic status, education and social status and economics, marital status and economics, marital status and social status and having marital license and economics.

Keywords: Rick; Violence; Family; Mahasarakham

บทนำ

สถาบันครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาคุณภาพประชากร แต่สภาพเศรษฐกิจสังคมทำให้รูปแบบสถาบันครอบครัวเปลี่ยนแปลงไปจากครอบครัวขยายเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น ส่งผลให้ครอบครัวคนไทยยุคใหม่มีความเปราะบางมากขึ้น นำไปสู่ปัญหาการหย่าร้างและแยกทางกันมากขึ้น ในปี พ.ศ. 2562 คนไทยจดทะเบียนสมรสทั้งหมด จำนวน 328,875 คู่ และมีผู้จดทะเบียนหย่าทั้งหมด จำนวน 128,514 คู่ โดยในรอบ 10 ปีที่ผ่านมาอัตราการหย่าร้างมีแนวโน้มสูงขึ้นจากร้อยละ 18.61 ในปี พ.ศ. 2553 เพิ่มขึ้นร้อยละ 39.08 ในปี พ.ศ. 2562 (กรมการปกครอง, 2562)

สาเหตุของการหย่าร้างมาจากการได้รับแรงกดดันจากภายนอกและภายในครอบครัว เช่น สภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และความเครียดจากการทำงานภายนอกส่งผลกระทบต่อสัมพันธภาพภายในครอบครัวจากความคิดเห็นที่แตกต่างกัน การสื่อสารที่ไม่เข้าใจกัน การไม่

รับรู้หรือไม่เข้าใจความรู้สึกของกัน ทำให้มีปฏิสัมพันธ์ที่ขัดกันหรือมีบทบาทที่ไม่สอดคล้องกัน เป็นต้น ดังข้อมูลปี พ.ศ. 2552 สมาชิกในครอบครัวมีการใช้คำพูดที่ไพเราะต่อกันเป็นประจำทำเป็นบางครั้งหรือไม่ทำเลย ร้อยละ 46.6 และ 53.4 และลดลงเหลือเพียง ร้อยละ 36.6 ในปีถัดมา (จุฬาลักษณ์ ประจักษ์เนย์ และคณะ, 2558)

ตำบลเขวาเป็น 1 ใน 14 ตำบลของอำเภอเมืองมหาสารคาม มีพื้นที่ทั้งหมด 34,950 ไร่ มีประชากร 14,775 คน มีจำนวนครัวเรือนทั้งหมด 4,505 ครัวเรือน ปัจจุบันวิถีชีวิตของประชาชนในเขตตำบลได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในหลาย ๆ ด้าน สาเหตุเพราะมีอาณาเขตติดพื้นที่เทศบาลเมืองมหาสารคามและได้ถูกระเบิดของการบริโภคนิยมและวัตถุนิยมจากอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามามีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตที่เป็นอยู่จากสภาพสังคมวัฒนธรรมแบบชนบทที่มีความเอื้อเฟื้อช่วยเหลือกันกลายเป็นกึ่งเมืองขยายเข้ามาพร้อมกับระบบการศึกษาระบบอุตสาหกรรมและเทคโนโลยี ทำให้มีผลกระทบต่อการทำมาหาเลี้ยงชีพและค่านิยมของคนในสังคมครอบครัว อดีตครอบครัวไทยมีความสุขสมบูรณ์ อบอุ่น อยู่กันจนแก่เฒ่าและมีสวัสดิภาพ แต่ปัจจุบันคู่สมรสมีทัศนคติว่าการหย่าร้างเป็นเรื่องปกติ ต่างให้ความสำคัญและความสนใจแก่ครอบครัวน้อยกว่าตัวเอง ส่งผลให้สำคัญของครอบครัวลดลงจึงนำไปสู่ปัญหาอื่น ๆ อีกมากมาย คือ ปัญหาด้านการศึกษา ปัญหาด้านเศรษฐกิจ ปัญหาด้านสุขภาพและปัญหาด้านครอบครัว ซึ่งแนวโน้มครอบครัวแตกแยกจะมีเพิ่มมากขึ้นอย่างมาก (องค์การบริหารส่วนตำบลเขวา, 2562)

การประคับประคองความสัมพันธ์ที่ดีของคู่สมรสรวมถึงการแก้ไขข้อขัดแย้งถือเป็นภาระที่สำคัญอีกประการหนึ่งของคู่สมรสเพื่อให้การครองรักของคู่สมรสสามารถผ่านมรสุมชีวิต และใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข ซึ่งจำเป็นต้องหาความเสี่ยงต่อการเกิดความรุนแรง อันจะเป็นสาเหตุแห่งความขัดแย้งหรือปัญหาของครอบครัว ซึ่งสามารถป้องกันการหย่าร้างและการสร้างครอบครัวให้มีความเข้มแข็งถือเป็นความจำเป็นเร่งด่วน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความเสี่ยงที่จะเกิดความรุนแรงในครอบครัวเพื่อนำข้อมูลมาพัฒนารูปแบบเพื่อป้องกันการหย่าร้างและสร้างครอบครัวที่เข้มแข็งอันจะส่งผลถึงชุมชนที่เกิดสันติสุขสงบสุขอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูล ตำบลเขวา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
2. เพื่อระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัว ตำบลเขวา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างลักษณะบุคคลกับระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัว ตำบลเขวา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบของการวิจัย

เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Qualitative Research) โดยใช้แบบสอบถาม

2. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ทำการศึกษาค้างนี้ คื ประชาชนในเขตรับผิดชอบของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลเชียงเหียน ตำบลเขา อำเภอมือง จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 1,705 คร้วเรือน 7,470 คน

กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 105 คน ใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) เนื่องจากการสถานการณ์การระบาดของโรคCOVID-19 จึงมีข้อจำกัดในการเก็บข้อมูลภาคสนาม มีเกณฑ์การกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่าง คื 1. เป็น อสม. ไม่จำกัดเพศ 2. ผ่านการใช้ชีวิตคู่ อย่างน้อย 1 คร้ว และ 3. สมครใจเป็นอาสาสมัครของโครงการวิจัย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

คื แบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ส่วน คื

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นลักษณะข้อคำถามแบบปลายปิดให้เลือกคำตอบ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพการสมรส ทะเบียนสมรส จำนวนคร้วที่ใช้ชีวิตคู่ อายุที่เริ่มใช้ชีวิตคู่คร้วแรก ระดับการศึกษา การประกอบอาชีพ รายได้และการใช้สือเป็นลักษณะข้อคำถามแบบเลือกตอบ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลสถานการณ์เสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัว ในตำบลเขา อำเภอมือง จังหวัดมหาสารคาม โดยแบ่งกิจกรรมเป็นด้านต่าง ๆ คื ด้านบุคคล ด้านครอบครัว ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ เป็นลักษณะข้อคำถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ระดับของ Likert Scale (Wade, 2006) โดยใช้ค่าเฉลี่ยของผลคะแนนเป็นตัวชี้วัดตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์ตามแนวคิดของเบสท์ (Best, 1977)

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางในการป้องกันปัญหาความรุนแรงในครอบครัวมีอะไรบ้าง ซึ่งเป็นลักษณะข้อคำถามแบบปลายเปิด

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

เก็บรวบรวมข้อมูลข้อมูลจากภาคสนามด้วยแบบสอบถาม ผู้ศึกษาได้สร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสาร จากการสอบถามผู้เชี่ยวชาญ โดยการทดสอบแบบสอบถาม จำนวน 30 ชุด และผ่านการตรวจสอบเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์เสี่ยงต่อความรุนแรงในเขตรับผิดชอบของโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านเชียงเหียน ตำบลเขา อำเภอมือง จังหวัดมหาสารคาม โดยการสุ่มแบบเจาะจง จำนวน 105 ชุด และนำมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุด-สูงสุด สถิติสำหรับทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของระหว่างสองตัวแปรที่เป็นอิสระต่อกัน เช่น เพศ ใช้สถิติ Independent T-Test และเปรียบเทียบความแตกต่างตัวแปรที่มีมากกว่าสองตัวแปร เช่น ระดับอายุ ระดับการศึกษา สถานะภาพการสมรส ใช้สถิติ One-Way ANOVA

ผลการวิจัย

1. ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลตำบลเขวาสันอุดม อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูล

รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	95	90.50
ชาย	10	9.50
อายุ		
อายุต่ำกว่า 40 ปี	8	7.60
อายุ 41-49 ปี	34	32.40
อายุ 51-59 ปี	52	49.50
อายุมากกว่า 60 ปี	11	10.50
อายุเฉลี่ย(±ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน)	51(±7.06)	
ค่าต่ำสุด,ค่าสูงสุด	31,68	
อายุการแต่งงานครั้งแรก		
อายุต่ำกว่า 20 ปี	40	38.10
อายุ 20-30 ปี	62	59.00
อายุมากกว่า 30 ปี	3	2.90
อายุเฉลี่ย(ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน)	20.04(±4.13)	
ค่าต่ำสุด,ค่าสูงสุด	15,40	ค่าต่ำสุด,ค่าสูงสุด
สถานะการสมรส		
สมรส	97	92.38
หม้าย	5	4.76
แยกหรือหย่า	3	2.86
ทะเบียนสมรส		
มี	49	50.52
ไม่มี	46	49.48
การสมรส		
1 ครั้ง	97	92.38
มากกว่า 1 ครั้ง	8	7.62

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูล (ต่อ)

รายการ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าระดับระดับมัธยมศึกษา	64	60.95
ระดับมัธยมศึกษา	38	36.19
สูงกว่าระดับมัธยมศึกษา	3	2.86
การประกอบอาชีพ		
เกษตรกร	84	80.00
ค้าขายหรืออาชีพอิสระ	6	5.71
ลูกจ้างหรือพนักงานบริษัท	5	4.77
รับจ้างทั่วไป	5	4.77
ว่างงาน	2	1.90
อื่นๆ	2	1.90
รับราชการหรือรัฐวิสาหกิจ	1	0.95
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	68	64.76
5,001 - 10,000 บาท	29	27.62
10,001 - 15,000 บาท	7	6.67
มากกว่า 15,000 บาท	1	0.95
อายุเฉลี่ย (ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน)	4,767.27(3,877.83)	
	1,000 บาท, 24,000 บาท	
ค่าต่ำสุด,ค่าสูงสุด		
การใช้สื่อออนไลน์		
ไลน์	77	73.33
เฟซบุ๊ก	31	29.52
อีเมล	3	2.86
อินสตาแกรม	2	1.90

จากตารางที่ 1 พบว่า จำนวนผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่เป็น เพศหญิง จำนวน 95 คน ร้อยละ 90.50 ผู้ให้ข้อมูลมีอายุเฉลี่ย 51 (± 7.06) ปี อายุต่ำสุด 31 ปี และอายุสูงสุด 68 ปี และมีช่วงอายุ 51-59 ปี มากที่สุด จำนวน 52 คน ร้อยละ 49.50 อายุที่เริ่มใช้ชีวิตคู่ครั้งแรกเฉลี่ย 20 (± 4.13) ปี อายุต่ำสุด 15 ปี และอายุสูงสุด 40 ปี และมีช่วงอายุ 20-30 ปี จำนวน 62 คน ร้อยละ 59.00 ส่วนใหญ่อยู่ในสถานะสมรส จำนวน 97 คน ร้อยละ 92.38 มีทะเบียนสมรสและไม่มีทะเบียนสมรสจำนวนที่ไม่แตกต่างกัน ส่วนใหญ่ผ่านการใช้ชีวิต 1 ครั้ง จำนวน 97 คน ร้อยละ 92.38 ส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษา จำนวน 64 คน ร้อยละ 60.95 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร จำนวน 84 คน ร้อยละ 80.00 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนเท่ากับ 4,767.27 ($\pm 3,877.83$) บาท รายได้ต่ำสุด เท่ากับ 1,000.00 บาท และสูงสุด 24,000.00 บาท ส่วนใหญ่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 68 คน ร้อยละ 64.76 ส่วนใหญ่ใช้แอปพลิเคชันไลน์ จำนวน 77 คน ร้อยละ 73.33

2. ระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัวตำบลเขวาสาน อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม

ตารางที่ 2 ระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัว จำแนกรายด้าน

ด้าน	ระดับความเสี่ยง						$\bar{x}$	$\pm SD$	ระดับ
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)	ไม่มี (0)			
ด้านบุคคล	19 (1.81)	40 (3.81)	113 (10.76)	88 (8.38)	217 (20.67)	573 (54.57)	0.92	0.55	น้อยที่สุด
ด้านครอบครัว	187 (17.81)	149 (14.19)	124 (11.81)	75 (7.14)	165 (15.71)	350 (33.33)	2.11	0.58	ปานกลาง
ด้านสังคม	111 (10.57)	238 (22.67)	228 (21.71)	88 (8.38)	139 (13.24)	246 (23.43)	2.39	0.90	ปานกลาง
ด้านเศรษฐกิจ	97 (9.24)	250 (23.81)	150 (14.29)	89 (8.48)	163 (15.52)	301 (28.67)	2.17	0.91	ปานกลาง
รวม	414 (9.86)	677 (16.12)	615 (14.64)	340 (8.10)	684 (16.29)	1470 (35.00)	1.90	0.58	น้อย

จากตารางที่ 2 พบว่า ระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัวของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลระดับความเสี่ยงภาพรวม มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.90 (0.58) อยู่ระดับน้อย และเมื่อจำแนกรายด้านพบว่า ด้านสังคมมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.39 (0.90) ด้านเศรษฐกิจมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.17 (0.91) ด้านครอบครัว มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 2.11(0.58) อยู่ระดับปานกลาง และด้านบุคคล มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 0.92 (0.55) อยู่ระดับน้อยที่สุด

3. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างลักษณะบุคคลกับสภาพปัญหาที่เป็นความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัวตำบลเขวาสาน อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างลักษณะบุคคลกับระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัว ตำบลเขวาสาน อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม

ความเสี่ยงต่อความรุนแรง	F	Sig
1. เพศ		
ด้านบุคคล	2.563	0.112
ด้านครอบครัว	2.803	0.097
ด้านสังคม	0.943	0.334
2. อายุ		
ด้านบุคคล	1.347	0.263
ด้านครอบครัว	0.382	0.767
ด้านเศรษฐกิจ	0.199	0.657

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบแตกต่างระหว่างลักษณะบุคคลกับระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัว ตำบลเขวาสันติ อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม (ต่อ)

ความเสี่ยงต่อความรุนแรง	F	Sig
ด้านสังคม	2.392	0.073
ด้านเศรษฐกิจ	4.95	0.003**
3. ระดับการศึกษา		
ด้านบุคคล	0.678	0.51
ด้านครอบครัว	2.943	0.0657
ด้านสังคม	7.152	0.001**
ด้านเศรษฐกิจ	4.523	0.013**
4. อาชีพ		
ด้านบุคคล	1.923	0.085
ด้านครอบครัว	0.468	0.831
ด้านสังคม	1.558	0.168
ด้านเศรษฐกิจ	1.817	0.104
5. สถานะสมรส		
ด้านบุคคล	0.646	0.526
ด้านครอบครัว	1.756	0.178
ด้านสังคม	3.789	0.026**
ด้านเศรษฐกิจ	1.907	0.154
6. ทะเบียนสมรส		
ด้านบุคคล	1.284	0.26
ด้านครอบครัว	0.899	0.345
ด้านสังคม	3.361	0.07
ด้านเศรษฐกิจ	3.845	0.050**
ด้านครอบครัว	0.899	0.345

จากตารางที่ 3 พบว่า ลักษณะส่วนบุคคลมีระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัวที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 ($P\text{ Value} < 0.05$) ได้แก่ ช่วงอายุกับด้านเศรษฐกิจ ระดับการศึกษากับด้านสังคมและด้านเศรษฐกิจและสถานะภาพสมรสกับด้านสังคม และการมีทะเบียนสมรสกับด้านเศรษฐกิจ ส่วนเพศและอาชีพมีระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัวที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05

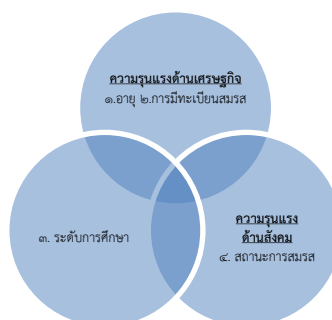
อภิปรายผลการวิจัย

ระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัวของกลุ่มผู้ให้ข้อมูลระดับความเสียหายรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.90 (0.58) อยู่ระดับน้อย ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของ

สุภาวดี น้อยมณี (2558) ศึกษาวิจัยเรื่อง การสำรวจสถานการณ์เสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัว ในตำบลแม่ยางฮ่อ อำเภอร้องกวาง จังหวัดแพร่ สถานการณ์เสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัวในตำบลแม่ยางฮ่อ อำเภอร้องกวาง จังหวัดแพร่ ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 0.91 (0.58)

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างลักษณะบุคคลกับระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัว ตำบลเขา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม พบว่า ลักษณะส่วนบุคคลมีระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัวที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 ($P\text{ Value} < 0.05$) ได้แก่ ช่วงอายุกับด้านเศรษฐกิจ สอดคล้องกับสุภาวดี น้อยมณี (2558) ที่พบอายุมีผลต่อระดับเสี่ยงในครอบครัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งขัดแย้งกับศุภลักษณ์ จันทรเจริญ (2542) ว่าได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความรุนแรงในครอบครัวว่าอายุมีอิทธิพลต่อความรุนแรงในครอบครัว โดยพบว่า สามภรรยาที่มีอายุต่ำกว่า 30 ปีจะใช้ความรุนแรงในครอบครัวมากที่สุดความเครียดในชีวิตประจำวัน ระดับการศึกษากับด้านสังคมและด้านเศรษฐกิจ สอดคล้องกับอังคณา ช่วยคำชู (2555) ที่ได้อธิบายถึงปัจจัยและสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับการปัญหาความรุนแรงในครอบครัวพบว่าระดับการศึกษาส่งผลทำให้ไม่มีความพร้อมที่จะมีครอบครัว ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาของสุภาวดี น้อยมณี (2558) ที่ระดับการศึกษามีผลต่อระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังกล่าวที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ส่วนเพศและอาชีพมีระดับความเสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัวที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 สอดคล้องกับสุภาวดี น้อยมณี (2558) สถานการณ์เสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัวในตำบลแม่ยางฮ่อ อำเภอร้องกวาง จังหวัดแพร่ ระหว่างเพศชายและเพศหญิง ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยดังกล่าวที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ซึ่งขัดแย้งกับภัสสร ลิมานนท์ (2544) ที่ได้อธิบายความแตกต่างของบทบาทหญิงชาย พบว่า มีกำหนดความไม่เท่าเทียมกันของบทบาทเพศทั้งด้านสรีระที่แตกต่างกันทำให้สังคมต้องจัดสรร แบ่งบทบาท กำหนดความรับผิดชอบที่สมมติขึ้นและยอมรับกันว่าเหมาะสมกับสรีระของมนุษย์แต่ละเพศ

องค์ความรู้จากการวิจัย

ภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. องค์การบริหารส่วนตำบลควรกำหนดนโยบายในการสร้างครอบครัวเข้มแข็ง เช่น การจัดหน่วยให้คำปรึกษาด้านกฎหมายครอบครัว และรณรงค์ส่งเสริมให้ความรู้เกี่ยวกับสิทธิประโยชน์ตามกฎหมายจากการจดทะเบียนสมรส
2. โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพควรกำหนดนโยบายด้านส่งเสริมสุขภาพแบบองค์รวมของครอบครัว

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1. คู่สมรสและสมาชิกในครอบครัวที่มีช่วงวัยที่แตกต่างควรจัดกิจกรรมและเวลาพูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นตลอดจนยอมรับฟังความคิดเห็นของสมาชิกและมีการตัดสินใจร่วมกัน
2. คู่สมรสควรจดทะเบียนสมรสทุกคู่ เพื่อเป็นหลักประกันความมั่นคงด้านเศรษฐกิจและสังคมในชีวิตการสมรส

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมโดยนำปัจจัยที่ค้นพบนำไปวางแผนร่วมกับผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างสร้างครอบครัวที่เข้มแข็งต่อไป
2. ควรศึกษาวิจัยตัวชี้วัดความสำเร็จในการขับเคลื่อนโครงการครอบครัวเข้มแข็งอย่างเป็นรูปธรรม

เอกสารอ้างอิง

- กรมการปกครอง. (2562). *จำนวนประชากรสมรสและหย่าร้าง*. สืบค้น 20 เมษายน 2563, จาก www.dopa.go.th
- จุฬาลักษณ์ ประจะเนย์ และคณะ. (2558). รูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัว รูปแบบการดำเนินชีวิต รูปแบบความผูกพันภายในครอบครัวที่มีต่อพฤติกรรมการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์และการเล่นเกมของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์*, 21(1), 175-191.
- ภัสสร ลิมานนท์. (2544). *เพศ สถานภาพสตรีกับการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภลักษณ์ จันทรเจริญ. (2542). *ปัจจัยที่มีผลต่อความรุนแรงในครอบครัว* (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: กรมประชาสัมพันธ์.
- สุภาวดี น้อยมณี. (2558). *การสำรวจสถานการณ์เสี่ยงต่อความรุนแรงในครอบครัวในตำบลแม่ยางฮ่อ อำเภอร้องกวาง จังหวัดแพร่* (วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและนโยบายสวัสดิการสังคม). ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

องค์การบริหารส่วนตำบลเขวา. (2562). แผนพัฒนาท้องถิ่น (พ.ศ. 2561-2565) องค์การบริหารส่วนตำบลเขวา อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม. สืบค้น 25 เมษายน 2561, จาก <https://shorturl.asia/ILT0k>

อังคณา ช่วยคำชู. (2555). ความรุนแรงในครอบครัว : สาเหตุ ผลกระทบ และแนวทางการช่วยเหลือ. *วารสารธรรมศาสตร์*, 31(3), 130-145.

Best, J. W. (1977). *Research in education* (3rd ed.). New Jersey: Prentice Hall.

Wade, M. V. (2006). *Likert-type scale response anchors*. Clemson International Institute for Tourism & Research Development. South Carolina: Clemson University.

